

Kasvun aikaa

Näinä päivinä on vähän hankala tietää mikä on totta ja mikä tarua urheilussa, kun yhdet puhuvat yhtä ja toiset toista. On siis viisainta itse katsella ympärilleen, tehdä nerokkaita päätelmiä ja luottaa niihin.

Kysymyshän kuuluu, käyttävätkö suomalaiset urheilijat kasvuhormonia ja ovatko myös urheilujohtajat niistä kiinnostuneita. Nämä mömmöt kuulemma parantavat tuloksia 20-30 prosenttia, joten jossain niiden pitäisi näkyä.

Asiaa on siis syytä tarkastella tulosten perusteella. Jos esimerkiksi suomalainen hiihtäjä hiihtää normaalikunnossaan 50 kilometriä, kasvuhormonien jälkeen hän hiihtääkin 60-65 kilometriä. Onko semmoista tapahtunut missään viidenkymppin hiihdossa? Ei tosiaankaan. Hiihtäjämme rojahtavat pitkin pituuttaan kuin Jokisen eväät täsmälleen maaliviivalle, jos edes jaksavat sinne saakka. Voimme siis päätellä, etteivät ainakaan he ole dopingia käyttäneet.

Sama pätee tietysti myös lyhyempiin matkoihin. Niissä voidaan oikeastaan arvella, että aineita käytettiin ennen vanhaan enemmän kuin nyt, koska olympiahistorian alkuaikoina esimerkiksi pikamatkan pituus oli 18 kilometriä eli juuri tuon 20 prosenttia pitempi kuin nykyinen 15 km.

Vähintään yhtä vaikea on kuvitella mäenhyppääjienme nauttineen kasvuhormoneita. Pienikasvuisia pojankloppeja ovat joka sorkka, eivätkä varmasti haluakaan paisua siitä, koska kasvaminen lisäisi vain ilmanvastusta ja tekisi hyppyhaalarit ahtaiksi. Sitä paitsi, eipä ole tuomaritorneista näkynyt 24 tai 26 tyyli pistettä, kuten pitäisi jos suoritukset olisivat parantuneet 20-30 prosenttia. Kaikkein naurettavimmiksi puheet kasvuhormoneista on osoittanut Matti Nykänen, joka on selvästi keskenkasvuinen vielä monta vuotta mäkiuransa loppumisen jälkeen.

Entäpä sitten urheilujohtajat? Heidän tuloksiaanhan mitataan koko joukkueen mitalisaaliilla, tai tarkemmin sanottuna mitalitavoitteella. Muistaakseni Lillehammerin kisoihin samoin kuin Atlantaan asetettiin niin hurjat mitalitavoitteet, että hyvä kun puolet toteutui. Jos joskus on uhoa nostettu kielletyillä aineilla, niin silloin. Nyt sen sijaan on oltu korostetun varovaisia: "yritämme parhaamme" ja "eiköhän se naisten lätkäjoukkue sentään tuo jonkin värisen mitalin" ja "kannattaako tässä lähteä koko Naganoon". Ei tällainen vaatimattomuus voi olla ainakaan dopingin tulosta, päinvastoin hormonipuutosta.

Kaiken kaikkiaan näyttää siltä, että puhukoot mitä puhuvat, meidän poikamme ovat puhtaita pulmusia. Miten lienee kohujuttuja levittävien toimittajien ja juoruilijoiden laita? Ettei vain olisi tullut itse nautituksi jotain miestä väkevämpää?

Artikkelin lähde [Kaleva](#)